

steren eller ikke, og det er, at man jo fornuftigvis ikke kan forudsætte, at Ministeren vil indlade sig paa at afskaffere et saadant Institut; det har man jo Garanti for, men man har i Virkeligheden ingen saadan Garanti, som man i deslige Forhold maa kræve, naar en privat Mand, hvad Dieblit han finder for godt, kan gaa hen og forlange en Underjogelse, som vil løbe hele Landet over og gjøre sig gjældende ved Skifter og Sparekasselokatorer og saaledes kunne afføde mange betænkelige Følger. Jeg haaber derfor, at det ærede Thing vil forkaste dette Forslag, ligesom det forkastede det temmelig enslydende Forslag, der var stillet til 2den Behandling. Om de andre Forslag, der foreligge, tror jeg ikke, der er nogen synderlig Meningsforskjel. Jeg kan ikke se Andet, end at der ved Forslaget under Nr. 1 — efter hvad der er gjort gjældende i et Circulære fra Justitsministeriet og almindelig Praxis her i Landet — maa forstås en Gevinstfordeling, hvorved Nogle faae Mere og Andre Mindre, men ikke en saadan simpel Tilbagebetaling til Alle i en bestemt Termin af en højere Sum, der — for at gjentage det — ikke er Andet, end hvad vi paa anden Maade hver Dag se ved Obligationer, som bære en lavere Rente og derfor staa under pari, men som blive betalte til pari; her sælges der til pari og tilbagebetales over pari; men det er jo kun en anden Form. Vi kunne jo ikke undvære Lodtrækningen, og Tilbagebetalingen er altsaa lidt tilfældig, men det ligner jo ganske den Tilfældighed, vi allerede have; det er i Virkeligheden Lidt af en Sparekasse; Formen er her for Obligationseierne den, at de forholdsvis have noget mindre Rente og noget mere Tilbagebetaling, og naar Publikum sætter Pris paa, at Obligationerne udgives til et noget mindre Beløb og tilbagebetales med en noget højere Sum, saa er det nyttigt. Jeg kan da ikke have Noget at indvende imod dette Vædringsforslag, der angaar noget ganske Andet. Jeg kan i alt Fald ikke se, at der fra Bankens Side kan være Noget at indvende derimod. Endelig er der i Underændringsforslaget udtrykkelig tilføjet „og Slesvig“. Jeg tror ikke, at dette Forslag vil faae stor Betydning i Praxis, men jeg tror,

at, hvad man end gjør, skal man her følge den høitærede Minister, og hvis han ikke modsætter sig Forslaget, tror jeg ganske vist, at vi Andre trostigt kunne stemme derfor.

Sindenburg: Den ærede Taler, som nu satte sig, har ved denne ligesom ved en tidligere Leilighed under denne Sags Behandling benyttet et Argument imod vort Forslag, der her fremtræder under Nr. 3, som jeg ikke tror er rigtigt. Han sagde nemlig, at Obligationseierne kunde undlade at købe, og at de saaledes ikke lede nogen Uret ved, at man negtede dem ethvert som helst Middel til at varetage deres Rettigheder, men dette tror jeg ikke forholder sig rigtigt. Ved enhver Lovgivning er det jo en gjældende Sætning, at Loven skal overholdes, og selv om en Mand skræmmer sig sin Ret til at gjøre Fordring paa, at Loven overholdes i hans Interesse, har denne Skræmning dog ingen retlig Betydning. Naar det altsaa f. Ex. i § 2 under Nr. 11 siges til Fordel for Obligationseierne: „at Bestyrelsen er pligtig til at offentliggjøre et aarligt fuldstændigt Regnskab for Banken og en maanedlig Balance særlig for hver af Bankens Virksomhedsgrene, hvoraf et Exemplar tilstilles Indenrigsministeren,“ ligger deri, at Enhver, som er interesseret i en Afdeling af Banken, maa være berettiget til og har en naturlig Berettigelse, som han ikke bør kunne skræmme sig, til at paase, at den Balance, der offentliggøres, ogsaa er rigtigt; thi det kan ikke være Meningen, at Banken skulde være berettiget til at offentliggjøre en Balance, som ikke gav et virkeligt og sandt Udtryk for Bankens Stilling med Hensyn til den Afdeling, hvorom Taleren dreier sig. I det Dieblit, man altsaa siger, at Banken skal være forpligtet hertil overfor Obligationseierne, have disse ogsaa en naturlig Ret til at paase, at dette Forhold iagttages. Saa snart man tænker sig, at denne Balance er feilagtig, at der er anvendt urigtige Principer, saaledes at Aktiverne ere førte til Bogs paa en Maade, som ikke stemmer med sande og rigtige Principer for Bogføring, lide Obligationseierne en Skade, og der tilføies dem da en Forurettelse, imod hvilken de efter naturlige Grundsætninger maa være